

които не можахъ да му простѣтъ поведението съ Геновева. Една бабичка спрѣ на пътя и му каза :

А бре, бабо, защо направи така? Не бѣше ли те грѣхота отъ Бога?

Но влизанието въ кафенето, на чорбаджи Мича Бейзадето, прѣмѣсти днесъ разговорѣтъ пакъ въ безграничната областъ на политиката.

Чорбаджи Мило Бейзадето бѣше старъ, нисѣкъ и черноликъ човѣчекъ, облеченъ въ шалвари и сукнена салтамарка. Както съотѣ врѣстници, той бѣше малообразованъ и съ ограничено развитие, но животѣтъ и многото испитания го бѣхъ направили опитенъ и разсудливъ. Чернитѣ му, живи и подвижни очи блѣщѣхъ умно на сухото му лице, набраздено съ дълбоки бръчки. Една странность, която го направи пословиченъ между съгражданитѣ му, бѣше крайното му пристрастие къмъ политиката и непоколюбимото му убѣждане въ скорото падание на Турция. Естествено, че той бѣше руссолюбимъ до *non plus ultra*, до фанатизмъ, до смѣшность. Всички помнятъ какъ той се разсърди въ единъ испитъ, когато единъ ученикъ каза, че Руссия била побѣдена на Севастополъ. — Грѣшка имашъ синко, Руссия не може да се побѣди; ти да си земешъ паритѣ отъ даскала, който те е училъ, каза чорбаджи Мичу ядосанъ. Но понеже учителятъ още тамъ, съ историята въ рѣнѣ, доказа, че Руссия била бита въ кримската война, Мичу се развика, че неговата история лѣже, и понеже бѣше настоятелъ училищенъ, той не допусна да бѣде условенъ учителятъ за напрѣдъ.

Природно нервенъ и горещъ човѣкъ, той се раздражаваше изведнѣжъ, колчимъ се осмѣляхъ да противорѣчатъ на завѣтнитѣ му убѣждения. Той тогава пламваше, крещѣше и псуваше. Днесъ той бѣше веселъ, и, като сѣдаше още, каза съ побѣдоносенъ видъ:

— Пакъ сж яли бой нашитѣ!

— Какъ? извикахъ радостно очудени нѣколко гласа.